

— PLA DIOCESÀ DE PASTORAL DEL
BISBAT DE VIC. 2009-2014

SIGUEU SANTS!

PRESENTACIÓ I PROMULGACIÓ

El Bisbe de Vic

als preveres i diaques,

a les persones consagrades,

als laics i laiques,

tot el Poble de Déu que peregrina en aquesta beneïda terra de la diòcesi de Vic:

Fa ara justament sis anys que vaig rebre el sagrament de l'episcopat i vaig iniciar el meu ministeri entre vosaltres, estimats germans i germanes. Acabo de fer la primera visita pastoral a totes les parròquies de la nostra diòcesi. He compartit llargues hores amb molts de vosaltres en la pregària, en la reflexió, en la caritat, en el servei, en el diàleg, en l'escolta. He copsat la comunió profunda que hi ha entre nosaltres. I ara, després del Pla Diocesà de Pastoral *Evangelitzem en comunió*, i havent escoltat el Consell del Presbiteri i el Consell Diocesà de Pastoral, i sobretot havent treballat llargament i intensament amb tots els arxiprestos de la diòcesi, us lliuro un nou Pla Diocesà de Pastoral.

Em pertoca com a bisbe diocesà lliurar-vos-el, en nom del Senyor, per al quinquenni 2009-2014, amb la certesa que el Senyor ens torna a dir a tots nosaltres, laics, religiosos, diaques, preveres, bisbe: **Sigueu sants!** I ens ho diu una vegada més el Senyor, perquè ens estima i perquè estima tots els homes.

La santedat és la plenitud de l'amor. La santedat és la resposta a l'amor amb què Déu ens estima. I és que l'amor solament amb amor es paga. Convidar-nos els uns als altres a la santedat és recordar-nos el que som: som sants, purificats amb la sang de Crist, incorporats a la seva vida, fets membres del seu Cos, que és l'Església santa. Recordar-nos mútuament la crida a la santedat és una crida a desvetllar la nostra vida, que potser massa sovint portem a mig gas, sense l'autenticitat pròpia del qui és cristià, i per això mateix amb la mediocritat del qui no gaudeix de l'alegria profunda de la vida autèntica en Crist. Urgir-nos a viure la santedat és fer ressonar altra vegada aquelles paraules que vaig dir a l'inici del ministeri entre vosaltres: «Sigues el que ets.» Per raó dels sacraments de la iniciació cristiana som sants, i el que som com a do cal que sigui realitat per l'acolliment en la vida del do rebut.

La santedat com a programa pastoral ens convida a viure, doncs, en la veritat de la nostra fe i amb totes les seves conseqüències i, al mateix temps, la santedat és font de la nova evangelització que necessita el nostre món. Continuen essent plenament actuals aquelles paraules que deia el papa Pau VI l'any 1975: «L'home contemporani escolta més de gust els qui donen testimoni que els qui ensenyen, o si escolten els qui ensenyen és perquè donen testimoni» (EN, 41). La santedat autèntica neix de l'obediència a l'Esperit Sant, que fa de la nostra vida una ofrena plaent a Déu i ens fa testimonis de Crist amb les obres senzilles o grans que Déu fa per la seva gràcia en la nostra vida.

Cal recordar-nos que un Pla Diocesà de Pastoral no vol interrompre el treball ordinari de les parròquies, associacions i moviments, sinó solament ajudar a realitzar-les millor. El Pla Diocesà de Pastoral, però, sí que és un lloc de comunió de tots els qui formem l'Església que peregrina en aquesta diòcesi. Per això, tots farem molt bé d'acollir-lo, amb la docilitat

de l'Esperit, per a després implicar-nos, segons les nostres possibilitats i vocacions, en les accions que ens demana i, encara més, acollir-lo prenent nosaltres les iniciatives personals i comunitàries per a avançar en la seva aplicació i per a poder aconseguir l'objectiu que ens demana el Senyor: **Sigueu sants!**

El Pla Diocesà de Pastoral és resultat d'un treball en què han participat moltes persones. A totes en dono gràcies. Però el Pla Pastoral Diocesà és sobretot un treball, que ara s'inicia, en què tots ens hem de sentir implicats. Cal treballar en l'aprofundiment dels temes. Cal realitzar les accions proposades. Cal pregar perquè tots fem la voluntat de Déu.

Que la santíssima Verge Maria, la Mare de Déu, sota les advocacions de la nostra diòcesi i tots els sants del nostre bisbat, intercedeixin per tots nosaltres perquè duguem a terme el que deia sant Pau: *Aquesta és la voluntat de Déu: que visqueu santament* (1Te 4,3).

Per tot això promulgo aquest Pla Diocesà de Pastoral del bisbat de Vic 2009-2014, **Sigueu sants!**, i dispenso que entri en vigor a partir del 20 de setembre del 2009, en la Jornada Diocesana celebrada a la catedral basilica de Sant Pere de la ciutat de Vic.

+ Romà, Bisbe de Vic.

+ Romà, bisbe de Vic

Vic, 14 de setembre del 2009

— SIGUEU SANTS! 2009-2014

INTRODUCCIÓ

INTRODUCCIÓ

Déu crida i ens envia sempre des de determinats contextos humans i eclesials. Per això, en presentar un Pla de Pastoral és convenient de mirar, ni que sigui de passada, el nostre context sociocultural, en el qual som cridats i enviats per a viure i transmetre l'evangeli.

La nostra cultura passa per un canvi sociocultural sense precedents. N'esmentem algunes característiques:

- Sensació generalitzada d'incertesa i inquietud davant el futur.
- Tots els aspectes de la vida —socials, ètics, religiosos— semblen estar qüestionats.
- Hi ha una crisi en la comprensió del món, de l'home i de la història. És una crisi que ho engloba tot: la família, l'educació, la cultura, l'economia, la societat, la política, la filosofia, la religió...
- Persuadits que no existeix la veritat, s'imposa la dictadura del relativisme (totes les religions són iguals) i, sota la pressió del laïcisme, es pretén que la fe quedi reduïda a un afer tan sols privat.
- Juntament amb el progrés de la tècnica i el fenomen de la globalització, creix un model de vida dominat pel consum, el gaudi i un individualisme ferotge que està desembocant en un col·lapse econòmic ruïnós per a molts, amb els efectes de l'atur, de la inseguretat laboral, el sofriment de moltes famílies...
- Conseqüència? Pèrdua de l'esperança i crisi de la gramàtica elemental de la vida humana. Què és viure? D'on venim? On anem? Què és la felicitat? Què és la veritat?... «La cultura

... europea fa la impressió de ser una apostasia silenciosa per part de l'home autosuficient que viu com si Déu no existís» (EIE, 12).

(Cf. A. FERNÁNDEZ-CASAMAYOR, *Reptes i signes d'esperança en el món present*)

Aquestes característiques generals afecten avui la mateixa Església. Palpem la crisi en el descens de la pràctica religiosa, la manca de vocacions, la inestabilitat de les famílies i l'envelliment de les comunitats cristianes. D'aquí es deriven grans canvis que experimentem molts cristians:

- L'ambigüitat de la figura del cristià.
- Força grups d'Església viuen una situació de secularització interna.
- Amplis sectors perceben l'Església de manera negativa. I amb la sospita contínua que mantenen envers la jerarquia generen sentiments de desànim i complexos de religió terminal que acaben amb la indiferència.

(Cf. *ibídem.*)

Cal subratllar també que aquesta societat nostra que estimem té nombrosos valors positius, estimulants i esperançadors, que són noves oportunitats per a enfortir i transmetre la fe. N'esmenten alguns, recollits en documents recents del Magisteri de l'Església:

- La forta sensibilitat a favor de la dignitat i els drets de la persona.
- L'afirmació de la llibertat com a qualitat inalienable de l'home.

- L'aspiració vers la pau i l'horror envers la guerra.
 - El pluralisme i la tolerància.
 - El rebuig de les desigualtats en els drets de les classes socials i de les nacions.
 - L'atenció als drets de la dona.
 - La preocupació pels desequilibris ecològics.
- (Cf. *ibidem*.)

La nostra reacció autènticament eclesial ens ha de fer veure que la situació actual ens brinda una oportunitat apassionant per a viure i transmetre la fe. El cristianisme és considerat per molts com quelcom anacrònic que ha de ser superat. El Senyor, però, ens continua dient: «No tinguis por, continua parlant, no callis, perquè... tinc un poble nombrós en aquesta ciutat» (Ac 18, 9-10); ens precedeix en la missió i ens envia als pobles i llocs on pensava anar ell (cf. Lc 10, 1) i ens acompanya sempre (cf. Mt 28, 20).

Mai no havíem tingut tanta feina. Una crisi és una ocasió de conversió i de creixement. Si fem el que podem, sempre trobarem que l'Esperit ens precedeix en el cor de l'home. I és ell «qui us ensenyarà el que haureu de dir» (Lc 12, 12). És ell qui ens il·luminarà en el diàleg orientat a la recerca de la veritat. És ell qui ens envia: «aneu per tot el món» (Mt 28) i «sigueu els meus testimonis». El Sant Pare va dir als bisbes francesos: «La vostra missió consisteix especialment a crear les condicions necessàries perquè els fidels... puguin fer de la seva vida una ofrena a Déu» (*Trobada amb la Conferència Episcopal Francesa, 14-9-2008*).

Per a arribar ser una ofrena agradable a Déu ens cal ser sants. Ens diu el Senyor en l'Escriptura: «Sigueu sants, perquè jo, el Senyor el vostre Déu, sóc sant» (Lv 19, 2), i també: «aquesta és la

voluntat de Déu, que visqueu santament» (1Te 4,3). I Joan Pau II, a l'inici del nou mil·lenni, ens deia: «No dubto a dir que la perspectiva en la qual ha de situar-se el camí pastoral és el de la santedat» (NMI, 30). Per això, convé redescobrir en tot el seu valor programàtic el capítol V de la constitució conciliar *Lumen gentium* sobre l'Església, dedicat a la *vocació universal a la santedat*.

«Recordar aquesta veritat elemental, posant-la com a fonament de la programació pastoral, podria semblar, en un primer moment, quelcom poc pràctic. És que potser es pot programar la santedat? Què pot significar aquesta paraula en un pla de pastoral?»

»En realitat, posar la programació pastoral sota el signe de la santedat és una opció plena de conseqüències. Significa expressar la convicció que, si el baptisme és una veritable entrada en la santedat de Déu per mitjà de la inserció en Crist i la inhabitació del seu Esperit, seria un contrasentit acontentar-se amb una vida mediocre, viscuda segons una ètica minimalista i una religiositat superficial» (NMI, 31).

Situats en aquest context, el Pla Diocesà de Pastoral vol ajudar-nos a programar la nostra vida personal, comunitària, parroquial, arxiprestal i diocesana per tal que sigui realment dinamitzadora i inspiradora d'actituds que corresponguin a fills de Déu i de l'Església.

El Pla Diocesà de Pastoral es presenta en cinc temes. En realitat, pretén programar el treball pastoral de cinc cursos, encara que ja se sap que aquests cinc temes no són solament per a cinc cursos sinó que els hem de tenir presents sempre. És una pauta de treball que ens pot ajudar a prendre decisions concretes en el nostre camí i en la direcció que volem anar: la santedat. En la proposta hi ha quatre dimensions transversals —*la Paraula de Déu*,

la catequesi, la inquietud evangelitzadora i la dimensió caritativa i solidària— que s’han de tenir sempre en compte a l’hora de programar la nostra pastoral.

La paraula de Déu

A la base del nostre Pla Diocesà de Pastoral hi ha d’haver la fidelitat a aquesta crida capital a escoltar i a acollir la Paraula de Déu. «El Concili Provincial Tarraconense insta cada fidel cristià a escoltar-la, a llegir-la personalment, a meditar-la, a celebrar-la en l’Església i a pregar amb ella, per tal de viure de la seva força transformadora i en plena obediència de fe en el Senyor, sota el guiatge de l’Esperit Sant, a l’interior de la gran tradició de l’Església (DV, 9) i de la interpretació autèntica del Magisteri (DV, 10)» (CPT, 48).

L’escolta de la Paraula de Déu és fonamental en la vida cristiana. Per això el Concili encomana a les parròquies i a les altres comunitats eclesials «que programin la iniciació del Poble de Déu en la lectura espiritual i eclesial de la Sagrada Escripura, de manera que... condueixi a un estil de vida evangèlic» (CPT, 57).

En concret, això ens demana de continuar amb més intensitat els grups bíblics, la *lectio divina*, el comentari a partir de l’Evangeli, els grups de pregària entorn de la Paraula...

La catequesi

En el Directori General per a la Catequesi se’ns recorda que la catequesi, «per a poder expressar la seva vitalitat i eficàcia, ha d’assumir, avui, els següents desafiaments i opcions:

-
- abans que cap altra cosa, s'ha de proposar com un servei fonamental i interior a l'evangelització de l'Església i amb un accentuat caràcter missioner;
 - s'ha d'adreçar als seus destinataris de sempre, que han estat i continuen essent els nens, els adolescents, els joves i els adults, i ho ha de fer a partir d'aquests darrers;
 - seguint l'exemple de la catequesi patristica, ha de modelar la personalitat creient i, en conseqüència, ha de ser una veritable escola de pedagogia cristiana;
 - ha d'anunciar els misteris essencials del cristianisme promovent l'experiència trinitària de la vida en Crist com a centre de la vida de fe;
 - ha de considerar com una tasca prioritària la preparació i la formació de catequistes dotats d'una fe arrelada (cf. DGC, 33).
-

La catequesi i el catecumenat han de constituir sempre i en totes les parròquies, associacions i moviments una de les prioritats pastorals. Ensenyar a creure, viure, celebrar i testimoniar la fe són els seus objectius principals. Per a assolir-los comptem amb uns textos de referència que hem de saber utilitzar amb competència i amb traça: el *Catecisme de l'Església Catòlica*, el *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica* i, ara, el catecisme d'iniciació cristiana d'infants *Jesús és el Senyor* i altres catecismes que ens aniran oferint per a les diferents edats.

La inquietud evangelitzadora

És la tercera acció transversal del Pla, necessària per a fortificar la fe, ja que «la fe s'enforteix donant-la» (RM, 2). «"Anunciar Crist a aquells que el desconeixen" és el resum de tot el

que entenem per evangelitzar, que, segons Pau VI, és un veritable procés: “renovació de la humanitat, testimoniatge, anunci explícit de Jesucrist, adhesió del cor, entrada en la comunitat, acolliment dels signes [sacramentals], iniciatives apostòliques” (EN, 24)» (CPT, 1).

Aquest concepte d'evangelització ens demana la missió *ad gentes*, això és, envers els no creients, i que el Concili Provincial considera «un element primordial de la pastoral ordinària» (CPT, 161). El mateix Concili també subratlla la «dimensió missionera de les nostres esglésies diocesanes». Semblantment, cal tenir present el repte missioner que suposa la presència d'«immigrants d'altres cultures establerts a Catalunya; aquests grups humans constitueixen una “missió *ad gentes*” entre nosaltres» (CPT, 164b). També cal tenir presents els no creients i, finalment, els creients allunyats de la pràctica de la fe (cf. CPT, 3).

La dimensió caritativa i solidària

Com a quart punt transversal que mai no podem obviar hi ha la caritat envers els qui tenim al costat i els més allunyats, tenint presents els quatre punts proposats per Benet XVI en l'encíclica *Deus caritas est*:

- L'amor a Déu i al proïsme són inseparables, són un únic manament. Però ambdós viuen de l'amor que ve de Déu, que ens ha estimat primer (núm. 18).
- La caritat com a tasca de l'Església. «Anunci de la Paraula de Déu, celebració dels sacraments i servei de la caritat. Són tasques que s'impliquen mútuament i que no

poden separar-se l'una de l'altra. Per a l'Església, la caritat no és una espècie d'activitat d'assistència social que també es podria deixar a d'altres, sinó que pertany a la seva natura i és manifestació de la seva pròpia essència (núm. 25).

— L'amor sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa. No hi ha ordre estatal, per just que sigui, que faci superflu el servei de l'amor. Qui intenta desentendre's de l'amor es disposa a desentendre's de l'home en quant home (núm. 28).

— El programa del cristià —el programa del bon samarità, el programa de Jesús— és un «cor que veu». Aquest cor veu on es necessita amor i actua en conseqüència (núm. 31).

I també cal tenir present l'aportació del mateix Benet XVI en l'encíclica *Caritas in veritate*: «Només en la veritat resplendeix la caritat i pot ser viscuda autènticament. La veritat és la llum que dóna sentit i valor a la caritat... Sense veritat la caritat cau en mer sentimentalisme, l'amor es converteix en un embolcall buit que es farceix arbitràriament. Aquest és el risc fatal de l'amor en una cultura sense veritat» (núm. 3).

— LA SANTEDAT. 2009-2010

SIGUEU, SENYOR,
VÓS MATEIX LA
MEVA SANTEDAT.

2009_2010

TRETS TEOLÒGICS BÀSICS

La perspectiva des de la qual volem tractar la santedat en el Pla Diocesà de Pastoral és la que ens ofereix el Concili Vaticà II en la constitució *Lumen gentium* (39-42), on es remarca la crida de tots a la santedat com una de les línies transversals del concili.

El papa Joan Pau II reflexionava a l'inici del segon mil·lenni, després del gran Jubileu de l'any 2000: «Si els pares conciliars van concedir tant relleu a la vocació universal a la santedat no fou pas per donar una mena de "toc espiritual" a l'eclesiologia, sinó més aviat per posar en relleu una dinàmica intrínseca i determinant. Descobrir l'Església com a "misteri", és a dir, com a "Poble congregat pel Pare i pel Fill i per l'Esperit Sant" (LG, 4), porta a descobrir també "la seva santedat", entesa en el seu sentit fonamental de pertànyer a Aquell que per excel·lència és el Sant, el "tres vegades sant" (cf. Is 6,3). Confessar l'Església com a santa significa mostrar el seu rostre d'*esposa de Crist*, per la qual ell es va lliurar, precisament per santificar-la (cf. Ef 5,25-26). Aquest do de santedat, per dir-ho així, objectiva, es dóna a cada batejat. Però el do es plasma alhora en un compromís que ha de dirigir tota la vida cristiana: "aquesta és la voluntat de Déu: la vostra santificació" (1Te 4,3). És un compromís que no afecta sols alguns cristians: "tots els fidels cristians de qualsevol estat o condició són cridats a la plenitud de la vida cristiana i a la perfecció de la caritat"» (NMI, 32).
«Com el mateix Concili va explicar, aquest ideal de perfecció no ha de ser malentès, com si impliqués una mena de vida extraordinària, practicable solament per alguns "genis de la santedat". Els camins de la santedat són múltiples i adequats a la vocació de cadascú. (...) És el moment de proposar de nou a tots, amb convicció, l'alt "grau" de la vida cristiana

ordinària. La vida entera de la comunitat eclesial i de les famílies cristianes ha d'anar en aquesta direcció. Però també és evident que els camins de la santedat són personals i exigeixen una veritable *pedagogia de la santedat* que sigui capaç d'adaptar-se als ritmes de cada persona. Aquesta pedagogia ha d'enriquir la proposta adreçada a tothom amb les formes tradicionals d'ajut personal i de grup i amb les formes més recents ofertes en les associacions i en els moviments reconeguts per l'Església» (Joan Pau II, NMI, 31).

La santedat, unió amb Crist

Quan parlem de santedat, el primer que hem de dir és, com diu el Concili Vaticà II, «que la unió perfecta amb Crist és la santedat» (LG, 50). La santedat cristiana no és un perfeccionisme, ni és el compliment d'uns estereotips de moda, sinó que és la vida «en Crist». «Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5). «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir» (Jn 10,10). La santedat és unió amb Crist, és seguiment de Crist. Som seguidors d'un vivent que ens dóna vida. Ser sant és córrer el risc de deixar-se fer per Jesús.

La santedat, do i tasca

La santedat és un do gratuït de Déu que ens convida a viure en la comunió amb Déu, en Jesucrist. És ell qui té la iniciativa: «Ens ha escollit en ell abans de crear el món perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls...» (Ef 1, 3-14).

Alhora també és conquesta humil de cada un dels creients en Crist en el si de l'Església. Per tant, «cal (als fidels) amb el do de Déu, conservar i completar en llur vida la santificació que van rebre» (LG, 40). Hi ha uns camins i uns mitjans de santedat per a tot cristià: «Cada fidel ha d'escoltar de bon grat la Paraula de Déu, complir d'obra la seva voluntat amb l'ajut de la gràcia divina, participar sovint en els sagraments, sobretot en el de l'Eucaristia, i en les accions sagrades, dedicar-se amb constància a l'oració, amb l'abnegació pròpia, al servei actiu als germans i a l'exercici de totes les virtuts» (LG, 42).

Per a viure la santedat a la qual som cridats cal deixar-nos interpel·lar en el dia a dia per la crida radical de Jesús: «S'ha complert el temps, i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova» (Mc 1,15). Viure el compromís radicalment, a fi de ser bons testimonis de Crist, en el nostre entorn estimat per Déu, no sempre és ben vist en el nostre ambient cultural. Com s'ha dit, «el que és diabòlic és la voluntat de posseir el màxim de veritat amb el mínim de compromís personal... Una temptació típica de la postmodernitat és la que vol fer-nos entendre que les veritats comprometedores són perilloses i que la millor manera de defensar-se'n són el relativisme, l'escepticisme i el nihilisme» (Amedeo Cencini).

Enfront d'aquests cants de sirenes de la secularització present en part en la nostra cultura actual, la fe compromesa ens ofereix la veritat de Crist. Aquesta veritat és el punt màxim de l'aspiració de l'home i desemboca cap a la santedat.

Aquesta secularització present en la societat és també present en el cor de molts membres de l'Església i es manifesta en manca de fidelitat i, per tant, de santedat. «Quina poca fe que hi ha en tantes teories i paraules buides! Quanta sutja... i autosuficiència hi ha en l'Església! Que

poc respectem el sagrament de la Reconciliació, en el qual ell ens espera, per netejar-nos de les nostres caigudes... Tot això és present en la Passió. La traïció dels deixebles, la recepció indigna del Cos i de la Sang de Crist és certament el major dolor del Redemptor, aquell dolor que li traspassa el Cor» (J. Ratzinger, *Via Crucis*, IX estació, 25-4-2005).

La santedat, plenitud de la caritat

Parlar de santedat en la Tradició de l'Església i, per això mateix, en el Concili Vaticà II, és parlar de la caritat. La caritat és l'ànima de la santedat, a la qual tots som cridats. «Ella dirigeix tots els mitjans de santificació, els dóna la seva ànima i els condueix al seu fi» (LG, 42). Per això l'autèntic deixeble de Crist és el qui viu la caritat, tant envers Déu com envers el proïsme. El mateix Concili Vaticà II en aquesta mateixa línia ens diu: «La santedat, àdhuc en la societat terrenal, contribueix a una forma de vida més humana» (LG, 40).

Ens ho explica, senzillament i profundament, santa Teresa de l'Infant Jesús: «He comprès que, si l'Església té com un cos compost de diversos membres, el més necessari, el més noble de tots no li manca de cap manera. He comprès que l'Església té un cor, i que aquest cor crema d'amor. He comprès que només l'amor pot fer actuar els membres de l'Església. Que si l'amor s'apagués, els apòstols ja no anunciarien l'evangeli, els màrtirs renunciarien a vessar la sang (...); he comprès que l'amor inclou totes les vocacions, que l'amor ho és tot, que s'estén a tots els temps i a tots els llocs (...). En una paraula, que l'amor és etern!» (*Autobiografia*, B 3v).

La santedat viscuda en l'Església

La santedat té el seu centre i la seva font en Crist. Ell és el Sant de Déu. En l'evangeli de sant Joan trobem la resposta de Pere: «Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna i nosaltres creiem i sabem que vós sou el Sant de Déu» (6,68-69). Jesucrist, el fill Etern de Déu, és el Sant i, per tant, la font de la nostra santedat. I en l'Encarnació, fent seva una humanitat com la nostra, se'ns ha fet model de santedat: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida; ningú no ve al Pare sinó per mi» (Jn 14,6; cf. també Mt 11,29, Mc 9,7, Jn 15,12).

El nostre Pla Pastoral vol remarcar la font de la nostra santedat. Per això, ens tornem a preguntar: d'on neix aquesta santedat? El misteri pasqual de Crist és la manifestació plena de la santedat de Déu a favor de la humanitat. Participar del misteri pasqual de Crist és la nostra santedat. Per la fe i els sagraments, de manera fontal en els sagraments de iniciació —el Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia— nosaltres participem del misteri pasqual de Crist que ens fa sants, ens uneix a Crist. L'experiència de la santedat l'expressa sant Pau amb aquestes paraules: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va lliurar ell mateix per mi» (Ga 2,20).

La santedat, per tant, no és una idea abstracta, sinó que tots i cada un de nosaltres, des de la pròpia vocació, som cridats a ser sants en l'Església. «Creiem que l'Església, el misteri de la qual és exposat pel sant Concili, és indefectiblement santa. El Crist, Fill de Déu, que amb el Pare i l'Esperit és proclamat l'únic sant, ha estimat l'Església com la seva Esposa. Es va lliurar a ella a fi de santificar-la. Se l'ha unida com el seu cos i l'ha omplerta del do de l'Esperit

Sant a glòria de Déu (...). Aquesta santedat de l'Església es manifesta i s'ha de manifestar constantment en els fruits de gràcia que l'Esperit produeix ens els fidels» (LG, 39). L'Església, doncs, és el «Poble sant de Déu» (LG, 12) i els seus membres són anomenats «sants» (cf. Ac 9,13; 1Co 6,1; 16,1).

La santedat personal té la seva font en Crist en el si l'Església i al mateix temps contribueix a la vida i la missió d'aquesta: «L'Església creix, augmenta i es desenrotlla en la santedat dels seus fidels» (LG, 39), fins que es constitueixi «en l'estat d'home perfecte, en el complet desenrotllament del Crist» (Ef 1,3).

Continua ben actual l'exhortació del Concili Provincial Tarraconense: «El Concili urgeix, per tant, la revitalització, la vertebració i l'articulació de totes les comunitats cristianes, les quals tenen com a centre la persona de Jesucrist, per tal que siguin evangelitzadores i evangelitzades: acollidores, fidels a la missió d'ajudar la gent molt diversa a refer la seva experiència de Déu, humils, fraternes i obertes a les altres comunitats» (CPT, 1).

La santedat en camí de plenitud

La santedat nostra és una santedat en camí, una santedat fràgil i imperfecta, és l'experiència quotidiana de ser salvats per la creu del Fill, la santedat dels qui, malgrat les febleses i els pecats, saben aixecar-se una i mil vegades confiant en la infinita misericòrdia del nostre Déu. «Com que tots ensopeguem moltes vegades (cf. Jm 3,2), necessitem constantment la misericòrdia de Déu i hem de demanar cada dia: "Perdoneu-nos les nostres culpes" (Mt 6,12)» (LG, 40). La santedat és, doncs, primerament i principalment un do de la misericòrdia

de Déu, una gràcia de Déu, més que el resultat del nostre esforç personal. Per això Teresa de Lisieux pot dir: «Sigueu, Senyor, vós mateix la meva santedat» (*Acte d'ofrena a l'Amor misericordiós*).

La comunió dels sants

En aquest camí de santedat els nostres germans que han arribat a la plenitud, els sants, i entre ells la primera, santa Maria, la Mare del Senyor, ens són estimul d'esperança, models i intercessors en la nostra lluita per deixar que el do de la santedat es manifesti en la nostra vida. No podem oblidar que hi ha una intercomunicació entre tots els membres del Cos místic de Crist —el que anomenem «comunió dels sants»— entre els qui pelegrinem per aquest món i els qui ja gaudeixen de la santedat definitiva (cf. LG, 50).

Seguint la història de l'Església d'una llambregada, recordem en aquest curs pastoral sant Fructuós (s. IV), sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars (s. XIX), santa Teresa de Lisieux (s. XIX) i sant Maximilià Kolbe (s. XX).

La creu, font de vida i de santedat

En el seguiment del Crist, el deixeble s'uneix íntimament i es configura a ell, i per això mateix el camí de santedat passa per la creu. Imitant Crist, el cristià sap que la seva santedat porta a la renúncia i al combat espiritual per a viure la plenitud de l'amor: «No hi ha amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,13). La creu de Crist,

ACCIONS CONCRETES

Creure

- Preparar unes catequesis sobre què significa ser sant.
 - Donar a conèixer alguns exemples de santedat.
 - Presentar en el Full Diocesà la vida d'un sant de la setmana.
-

Celebrar

- Donar especial importància a la celebració dels sants més significatius de l'Església i donar a conèixer el testimoniatge de llur vida.
 - Remarcar la dimensió orant de la vida cristiana (sagraments, grups de pregària, *lectio divina*, litúrgia de les hores...).
 - Promoure la devoció als titulars de les parròquies, patrons dels pobles i ciutats i al patró personal.
-

Viure

- Viure el que implica la santedat en cada estat de vida (matrimoni, orde, vida consagrada...) i prendre consciència de la possibilitat i necessitat de ser sant avui. En l'any sacerdotal, tenir especialment present, en la pregària i la formació, la santedat dels sacerdots.
-

- Continuar i donar suport als processos en curs que promou la Delegació Episcopal per a les Causes dels Sants i estar atents als exemples de santedat de persones de la parròquia que ens han precedit en la fe, i recollir llur testimoniatge.
- Viure la caritat envers els altres com ens ensenyen els sants.
- Acollir a la diòcesi la creu de la Jornada Mundial de la Joventut, expressió del misteri pasqual de Crist.

— EL BAPTISME. 2010-2011

QUÈ N'HAS FET,
DEL TEU
BAPTISME?

2010_2011

TRETS TEOLÒGICS BÀSICS

Després de la vida, el Baptisme és el regal més gran que ens ha fet Déu. De fet, sense el Baptisme, la vida no podria arribar mai a la seva plenitud, «el sant Baptisme és el fonament de tota vida cristiana, el pòrtic de la vida en l'Esperit, i la porta que obra l'accés als altres sacraments. Pel Baptisme som alliberats del pecat i regenerats com a fills de Déu, esdevenim membres del Crist i som incorporats a l'Església i fets participants de la seva missió. El Baptisme és el sacrament de la regeneració per l'aigua i en la paraula» (CEC, 1213).

Pel Baptisme el creient es posa amb comunió amb la mort del Crist; és sepultat i ressuscita amb ell. Pel Baptisme hem estat «revestits del Crist» (Ga 3, 27). Per l'Esperit Sant, el Baptisme és un bany que purifica, santifica i fortifica (1Co 6,11-13).

Com fer conèixer, aprofundir i viure aquesta realitat?

Des dels temps apostòlics, es fa camí a través d'una iniciació cristiana, que ha d'incloure alguns elements essencials, com l'anunci de la Paraula, l'acolliment de l'evangeli que comporta una conversió, la professió de la fe, el Baptisme, l'efusió de l'Esperit Sant, l'accés a la comunió eucarística.

ACCIONS CONCRETES

Creure

- Preparar un material senzill sobre la vida baptismal. Crear un DVD sobre el Baptisme adreçat a les famílies cristianes.
 - Fer una separata de les pregàries bàsiques del cristià extraient-les del *Compendi del Catecisme de l'Església Catòlica* i d'altres llocs significatius.
 - Continuar i consolidar la implantació del Catecumenat en la nostra diòcesi.
-

Celebrar

- Vetllar la preparació catequètica de les trobades prèvies al Baptisme (explicar símbols, compromisos baptismals...).
 - Dignificar el baptisteri: retrobar el «lloc» i cercar un indret digne per a posar els sants olis. Tenir cura de l'aigua beneïda a l'entrada de l'església i explicar-ne el significat baptismal.
 - Cuidar molt la preparació de la Vetlla Pasqual: proposar un itinerari quaresmal per a preparar la renovació de les promeses del Baptisme seguint les etapes catecumenals. Invitació a tots els fidels a participar en la Vetlla Pasqual.
-
-

— LA CONFIRMACIÓ. 2011-2012

L'ESPERIT US FARÀ
LLIURES!

2011_2012

TRETS TEOLÒGICS BÀSICS

La Confirmació, malgrat ser un sagrament específic, està íntimament relacionat amb el Baptisme i ha d'«incrementar, enrobustir i perfeccionar el fonament posat pel Baptisme» (CA, p. 373). «Completar la iniciació cristiana —Baptisme, Confirmació i Eucaristia— és fonamental per a qualsevol desplegament posterior de la vida cristiana en altres vocacions específiques a l'interior de l'Església» (CA, p. 125). La Confirmació és necessària per a l'acompliment de la gràcia baptismal. Per tant, qui no es confirma està en situació anormal en la família cristiana.

La Confirmació és un do gratuït i immerescut, que ens demana una resposta en la nostra vida: «encara que a vegades es parla de la confirmació com del sagrament de la “maduresa cristiana”, no convé per això confondre l'edat adulta de la fe amb l'edat adulta del creixement personal, ni oblidar que la gràcia baptismal és una gràcia de l'acció gratuïta i immerescuda que no té necessitat de cap “ratificació” per a ser efectiva» (DPS, 122).

La Confirmació té uns efectes:

- Ens arreplega més profundament en la filiació divina que ens fa dir «Abbà Pare» (Rm 8,15).
- Ens uneix més fermament al Crist.
- Augmenta en nosaltres els dons de l'Esperit Sant.
- Perfecciona el nostre vincle amb l'Església.
- Ens comunica una força especial de l'Esperit Sant per a difondre i defensar la fe, mitjançant

la paraula i l'acció com a veritables testimonis del Crist, per a confessar amb valentia el nom del Crist i per a no sentir mai vergonya davant la Creu (CEC, 1303).

ACCIONS CONCRETES

Creure

- Cuidar bé les catequesis de preparació a la Confirmació. Procurar que els confirmands arribin a la celebració coneixent bé l'acció de l'Esperit Sant en el cor del creient i explicar bé els «símbols» específics de la Confirmació i llur contingut teològic: la unció amb el sant Crisma, la imposició de les mans.
 - Reflexionar sobre l'Esperit Sant com a font de llibertat en nosaltres: els dons (saviesa, enteniment, consell, fortalesa, ciència, pietat i temor de Déu), els fruits de l'Esperit Sant (caritat, goig, pau, paciència, longanimitat, bondat, benignitat, mansuetud, fidelitat, modèstia, continença, castedat; cf. Ga 5,22-23 Vulg i CEC, 1831-1832), els carismes i els ministeris en l'Església.
 - Recordar que l'Esperit Sant, en la Confirmació, ens porta a ser testimonis eclesials de la fe en el món.
-

Celebrar

- Participar en la celebració de la Confirmació de la parròquia.
 - Celebrar el dia de Pentecosta amb solemnitat especial per tal de renovar la gràcia del Baptisme i de la Confirmació.
 - Invocar l'Esperit Sant en la pregària personal i comunitària per a ser veritables testimonis de Crist. «L'Esperit Sant és el principal agent de l'evangelització» (EN, 75).
-

— L'EUCARISTIA. 2012-2013

SIGUEU EL QUE
SOU: EL COS DE
CRIST!

TRETS TEOLÒGICS BÀSICS

La santa Eucaristia corona la iniciació cristiana. «El nostre Salvador, en l'últim Sopar, la nit en què era lliurat, va establir el sacrifici eucarístic del seu Cos i de la seva Sang, amb el qual havia de perpetuar pels segles el sacrifici de la Creu, fins al seu retorn, deixant així a la seva estimada Esposa, l'Església, el memorial de la seva Mort i de la seva Resurrecció; sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de caritat, convit Pasqual en el qual es rep el Crist, l'ànima s'omple de gràcia i se'ns dona penyora de la glòria futura» (CEC, 1323).

L'Eucaristia fa l'Església: «Ja que en l'Eucaristia es fa present el sacrifici redemptor de Crist, s'ha de reconèixer abans que res que "hi ha un influx causal de l'Eucaristia en els orígens mateixos de l'Església": L'Eucaristia és el Crist que se'ns lliura edificant-nos continuament com el seu Cos» (Benet XVI, SAC, 14). Quan es tracta de parlar de l'Eucaristia, «font i cim de tota la vida cristiana» (LG, 11), les perspectives són infinites, perquè conté el Crist mateix, que és Déu infinit.

Seguint el *Catecisme de l'Església Catòlica*, caldria estudiar i aprofundir:

- Els signes del pa i del vi.
- La institució de l'Eucaristia.
- La missa de tots els segles.
- La dinàmica de la celebració.
- L'acció de gràcies i la lloança al Pare.

- El memorial sacrificial del Crist i del seu Cos, l'Església.
- La presència del Crist pel poder de la seva Paraula i de l'Esperit Sant.
- La comunió, «preneu i mengeu tots», i els seus fruits d'unió amb el Crist.
- La comunió amb els germans, que ens compromet a favor dels pobres, ens empeny cap a la unió dels cristians, ens és penyora de la glòria futura (núms. 1333-1405).

Mai no insistirem prou en la participació en la missa del diumenge, que enclou dos aspectes fonamentals assenyalats pels màrtirs de d'Abitina (s. IV): s'ha de celebrar diumenge rere diumenge (precepte dominical), «la celebració de dia del Senyor no es pot interrompre» i és indispensable per a la vida cristiana: «no podem viure sense celebrar l'Eucaristia en el dia del Senyor» («sine Dominico non possumus») (cf. *Martiri dels sants Sadurní, Datiu i molts altres màrtirs d'Àfrica sota Dioclecià*, IX, Actes dels màrtirs).

ACCIONS CONCRETES

Creure

- Promoure una formació sobre l'Eucaristia, remarcant que és una trobada amb Crist que ens santifica i ens fa viure en la comunió de l'Església. Recordar que hi ha una relació entre els sacraments de l'Eucaristia i la Penitència.
 - Recalcar la importància del diumenge, dia del Senyor, centrat en l'Eucaristia.
 - Fomentar l'espiritualitat eucarística alimentada en la participació de la missa i en l'adoració del Santíssim Sagrament.
-

Celebrar

- Promoure la veritable participació de tots els fidels en l'Eucaristia (*Sacramentum Caritatis*), vetllant per la formació dels diferents ministeris i també per la qualitat estètica de les celebracions (CPT, 64).
 - Fer una campanya convidant els fidels a participar en l'eucaristia dominical i a viure el diumenge com a dia del Senyor (CPT, 59). Tendir a l'eucaristia única per parròquia perquè totes les parròquies puguin tenir eucaristia dominical (cf. CPT, 65).
 - Procurar que la capella del Santíssim sigui digna i fàcilment accessible als fidels per a la pregària i que hi hagi de manera periòdica l'adoració del Santíssim Sagrament.
-

— ELS NOSTRES SANTS. 2013-2014

2013_2014

ELS NOSTRES
SANTS, AHIR I AVUI!

ACCIONS CONCRETES

Creure

- Explicar què és un sant en l'Església i la relació que tenen amb nosaltres.
 - Donar a conèixer la vida dels sants de la nostra diòcesi remarcant de cada un un aspecte a imitar.
 - Adonar-se que la santedat, avui com ahir, és possible; és més, hi som cridats (cf. Mt 5,48).
-

Celebrar

- Celebrar amb especial solemnitat els sants diocesans i promoure la presència de les seves imatges en els nostres temples i llocs de reunió.
 - Promoure pelegrinatges als llocs significatius dels nostres sants.
 - Que la jornada diocesana giri entorn dels sants diocesans.
-

Viure

- Viure la pietat cristiana com els nostres sants.
 - Imitar en el nostre temps la caritat i la comunió que ha mogut els nostres sants.
 - Viure amb alegria la fe, no solament no avergonyint-nos-en, sinó donant-ne testimoni públic, com els sants, que han estat fidels fins al final.
-

SIGLES

- CA: CONFERENCIA EPISCOPAL ALEMANA, *Catecismo para adultos*, BAC, Madrid 1988.
- CEC: *Catecisme de l'Església Catòlica* (11-10-1992).
- CPT: BISBES DE LA TARRACONENSE, *Concili Provincial Tarraconense 1995. Documents i resolucions* (7-6-1996).
- DGC: CONGREGACIÓ PER AL CLERGAT, *Directori General per a la Catequesi*, (15-8-1997).
- DPS: ELS BISBES DE CATALUNYA. *Directori de Pastoral Sacramental. I part. Els sacraments de la iniciació cristiana* (25-4-2000).
- DV: CONCILI EUCUMÈNIC VATICÀ II, Constitució dogmàtica sobre la divina revelació *Dei verbum* (18-11-1965).
- EIE: JOAN PAU II, Exhortació apostòlica postsinodal *Ecclesia in Europa* (28-6-2003).
- EN: PAU VI, Exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* (8-12-1975).
- LG: CONCILI ECUMÈNIC VATICÀ II, Constitució dogmàtica sobre l'Església *Lumen gentium* (21-11-1964).
- NMI: JOAN PAU II, Carta apostòlica *Novo millennio ineunte* (6-1-2001).
- RM: JOAN PAU II, Carta encíclica *Redemptoris missio* (7-12-1990).
- SAC: BENET XVI, Exhortació apostòlica postsinodal *Sacramentum caritatis* (22-2-2007).

ALTRES DOCUMENTS CITATS

- BENET XVI, Carta encíclica *Deus caritas est*, (25-12-2005).
- BENET XVI, Carta encíclica *Caritas in veritate*, (29-6-2009).
- CENCINI, A., *La verdad de la vida*, San Pablo, Madrid 2008.
- FERNÁNDEZ-CASAMAYOR, A., *Reptes i signes d'esperança en el món present*, dins «Quaderns de Pastoral», núm. 209, abril-juny 2008.
- RATZINGER, J., *Discurs a la Conferència Episcopal Italiana*, a Subiaco, 1- 4-2005.
- RUIZ BUENO, D. (ed.), *Martirio de los santos Saturnino, Dativo y otros muchos mártires de África, bajo Diocleciano, IX*, dins *Actas de los mártires*, BAC, Madrid 1974, pp. 980s.
- TH. DE LISIEUX, *Lettre à Soeur Marie du Sacré Coeur. Manuscrit "B"*, dins *Oeuvres complètes*, Cerf-DDB, París 2006, p. 226.
- TH. DE LISIEUX, *Offrande de moi-même comme Victime d'Holocauste à l'Amour Miséricordieux du Bon Dieu*, dins *Oeuvres complètes*, Cerf-DDB, París 2006, p. 962.